

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **L. H. P.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. dubna 2017, č. j. 99868/2017-OPL, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. července 2017, č. j. 31 A 10/2017 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalovaného **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 6. března 2017, č. j. 751/2017-HANOI-II, o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu a o zastavení řízení o žádosti.

[2] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, dle něhož je věcně příslušným k rozhodnutí o žádostech o povolení k pobytu na území České republiky Ministerstvo vnitra, je žalobou napadené rozhodnutí nicotné. Z toho důvodu prohlásil ministr zahraničních věcí toto rozhodnutí i rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji za nicotná (rozhodnutí ze dne 30. června 2017, č. j. 108575/2017-OPL). V důsledku prohlášení nicotnosti vzal žalobce podáním doručeným krajskému soudu dne 25. července 2017 svou žalobu zpět.

[3] Krajský soud řízení v záhlaví označeným usnesením s odkazem na § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zastavil (výrok I). Zároveň žalovanému podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. uložil povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 9 228 Kč (výrok II) a žalobci vrátil poměrnou část zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč (výrok III).

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl výroky I a II usnesení krajského soudu kasační stížností. Namítal, že krajský soud měl žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.,

tedy pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v odpadnutí předmětu řízení (prohlášení napadeného rozhodnutí za nicotné). Takový postup zvolil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 27. července 2017, č. j. 5 A 127/2017 - 35. Žalobce totiž sice vzal žalobu zpět pro pozdější chování stěžovatele, to však bylo vyvoláno objektivními okolnostmi spočívajícími v radikální změně judikatury Nejvyššího správního soudu – již zmíněném rozsudku rozšířeného senátu.

[5] Procesní postup krajského soudu se promítl rovněž do povinnosti stěžovatele nahradit žalobci náklady řízení. To však stěžovatel považuje za nespravedlivé, neboť on sám pouze respektoval jinou judikatorní linii než tu, k níž se nakonec přiklonil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Na tomto místě stěžovatel rovněž upozornil na možnost krajského soudu z důvodů hodných zvláštního zřetele žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

[6] Žalobce se ke dni vydání tohoto rozhodnutí ke kasační stížnosti nevyjádřil, ač uplatnil odměnu za zastupování v rozsahu jednoho úkonu (vyjádření).

[7] Nejvyšší správní soud s odkazem na svoji dosavadní judikaturu upozorňuje, že kasační stížnost je z objektivního hlediska přípustná, neboť směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, u něhož to zákon nevylučuje (§ 102 s. ř. s.). Při hodnocení přípustnosti kasační stížnosti je však třeba posoudit i podmínky subjektivní přípustnosti na straně stěžovatele. Ta je zde částečně splněna, neboť kasační stížnost podal účastník řízení před krajským soudem. Tím se však subjektivní přípustnost kasační stížnosti nevyčerpává. „Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepřilíš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpříznivějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33).

[8] Stejně jako v citovaném usnesení či v usnesení č. j. 6 As 133/2016 - 25 ze dne 13. července 2016 musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že stěžovatel netvrdí, že by mu zastavením řízení byla způsobena jakákoli újma na jeho právech. Stěžovatel se domáhá odlišného výroku v tom směru, že namísto zastavení řízení požaduje odmítnutí žaloby. V důsledku odmítnutí žaloby by však bylo postavení stěžovatele shodné, jako je tomu nyní – žaloba by nebyla věcně projednána a jeho rozhodnutí by nadále bylo nicotné, tedy fakticky neexistovalo. Zde je nutno podotknout, že ani v případě odmítnutí žaloby by kasační stížnost žalovaného nebyla subjektivně přípustná. Z toho plyne, že stěžovatel není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost směřující proti výroku I usnesení krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost i v rozsahu směřujícím proti výroku o nákladech řízení, a to s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaný na základě § 120 tohoto zákona. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. totiž není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Takový výrok lze napadnout pouze ve spojení s hlavním výrokem. Je-li však část kasační stížnost směřující proti hlavnímu výroku rozhodnutí krajského

pokračování

soudu nepřipustná, následuje její osud i ta část, která napadá výrok o náhradě nákladů řízení (bod 31 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. června 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[10] Nejvyšší správní soud k povzdechu stěžovatele nad rozličným přístupem krajských soudů k dané procesní situaci poznamenává, že to jistě není žádoucí, kasační stížnost však není univerzálním opravným prostředkem a nemůže napravit, resp. sjednotit všechny aspekty rozhodování krajských soudů.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 aplikovaný na základě § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu